

JØRN LIER

HORST THOMAS
ENGER

BOD NULA

Tie na najlepšie detektívke
EDÍCIA
LABYRINT
Blix a Rammová

premedia

premedia

Edícia LABYRINT

1. Karin Fossum: Evino oko
2. Karin Fossum: Neobzeraj sa
3. Louise Penny: Tak vchádza svetlo
4. Zygmunt Miłoszewski: Zrnko pravdy
5. Jørn Lier Horst: Poľovné psy
6. Karin Fossum: Kto sa bojí vlka
7. Jørn Lier Horst: Jaskynný muž
8. Zygmunt Miłoszewski: Zapletení
9. Louise Penny: Dlhá cesta domov
10. Jørn Lier Horst: Na zimu zatvorené
11. Gard Sveen: Posledný pútnik
12. Karin Fossum: Keď diabol svieta na cestu
13. Zygmunt Miłoszewski: Hnev
14. Jørn Lier Horst: Zaslepenosť
15. Marek Krajewski: Cháronove čísla
16. Karin Fossum: Indická nevesta
17. Ingar Johnsrud: Viedenské bratstvo
18. Per Arne Totland: O sto rokov bude všetko zabudnuté
19. Jørn Lier Horst: Až na samé dno
20. Zygmunt Miłoszewski: Domofón
21. Gard Sveen: Peklo je otvorené
22. Jørgen Brekke: V ľudskej koži
23. Jørn Lier Horst: Šarha
24. Anne Riel: Živica
25. Jørn Lier Horst: Súmrak
26. Gard Sveen: Rozbúrená krv
27. Jørgen Brekke: Uspávanka
28. Ingar Johnsrud: Kalypso
29. Kjell Ola Dahl: Kuriérka
30. Jørn Lier Horst: Kľúčový svedok
31. Heine Bakkeid: Zajtra mi budeš chýbať
32. Jørn Lier Horst: Katharinin kód
33. Jørgen Brekke: Čo je ľudské
34. Jørn Lier Horst: Zmiznutie Felicie
35. Heine Bakkeid: Stretneme sa v raji
36. Jørn Lier Horst: Zadná izba
37. Gard Sveen: Medveď
38. Jørn Lier Horst, Thomas Enger: Bod nula
39. Ingar Johnsrud: Nesiem svoj kríž
40. Jørn Lier Horst: Keď sa more upokojí
41. Jørgen Brekke: Planéta Raj

Úvod detektívnej série Blix a Rammová

JØRN LIER

HORST THOMAS
ENGER

BOD NULA

Z nóřiny preložila Zuzana Demjánová

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

1. Kľúčový svedok
2. Zmiznutie Felicie
3. Keď sa more upokojí*
4. Jediný **
5. Šarha
6. Až na samé dno
7. Na zimu zatvorené
8. Poľovné psy
9. Jaskynný muž
10. Zaslepenosť
11. Súdram

Séria Odložený prípad:

1. Katharinin kód
2. Zadná izba

Séria Blix & Rammová:

1. Bod nula
2. Dymová clona**

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

1. Operácia Búrkové mračno
2. Operácia Muž v čiernom
3. Operácia Západ slnka
4. Operácia Narcis
5. Operácia Ostrov**
6. Operácia Vietor**

* vychádza v roku 2019, ** vychádza v roku 2020

Jørn Lier Horst, Thomas Enger
BOD NULA

Prvé vydanie, www.premedia.sk

Z nórskeho originálu *Nullpunkt* preložila Zuzana Demjánová, vyšlo vo vydavateľstve Premedia, Bratislava 2019, ako jeho 204. publikácia, 38. zväzok edície Labyrint, prvý zväzok série Blix a Rammová

Jazyková redakcia Martina Kubealaková, zalomenie textu Izabela Koska, obálka František Hříbal, tlač Těšínská tiskárna, a.s.

Copyright © Jørn Lier Horst & Thomas Enger 2018

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Zuzana Demjánová, 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia

All rights reserved

ISBN 978-80-8159-725-1

„Let's do it.“

(Posledné slová Garyho Gilmora pred popravou)

Nedeľa, 9. máj 1999

Policajná vysielачka zaprskala.

„0-1 potrebujeme hliadku na Ulicu Agmunda Bolta 25, hláste sa.“
Alexander Blix sa pozrel na Garda Fosseho.

„To je neďaleko,“ povedal.

Fosse sa načiahol k prístrojovej doske a pritiahol si k sebe vysielачku. Blix dupol na plyn.

„0-1, tu Fox 2-1,“ ohlásil sa Fosse. „Sme na Tvetenskej ceste, o minútu budeme na mieste.“

Blix zapol maják a sirénu. Vysielачka znova zaprskala.

„Fox 2-1, 0-1 rozumel. Pravdepodobne sa tam strieľalo. Bolo tam už niekoľkokrát hlásené domáce násilie.“

Domáce násilie, pomyslel si Blix. Už zasahoval aj v takýchto prípadoch, ale možná streľba veru nebola dobrá správa.

Pri cintoríne odbočil na Ulicu Agmunda Bolta, znovu pridal plyn a minul niekoľko činžiakov s balkónmi obrátenými do ulice. Pri chodníku parkovali autá. Lemovali ho brezy, medzi jednotlivými stromami boli niekoľkometrové rozstupy.

Na toto sa pripravovali.

Toto chceli – byť prví na skutočnom mieste činu. Rok sedeli na zadnom sedadle v autách policajných hliadok, až kým ich napokon nepustili do terénu samých. Spolu. Blix stisol v rukách volant.

„Zdá sa, že je to tam,“ povedal Fosse a ukázal na skupinku ľudí neďaleko od nich.

Blix zabrzdil a zaparkoval šikmo k obrubníku. Vypol motor a sirénu, ale maják nechal svietiť.

„Počuli sme to odtiaľ... streľbu,“ vysvetlila im akási žena, keď vystúpili z auta. Ukázala na malý biely dom.

„Znelo to ako veľký kaliber,“ dodal muž, ktorý stál pri nej.

„Vyšiel z domu niekto?“ spýtal sa Blix. „Alebo vošiel dnu?“

Žena pokrútila hlavou.

„Koľko ľudí tam býva?“ spýtal sa Fosse.

„Štyria,“ odpovedala iná žena. „Majú dve dievčatká, ale tuším je doma len jedno.“

Blix v duchu zanaďoval.

„Ok,“ povedal. „Vráťte sa domov. Zamknite si dvere.“

Susedia sa pomaly rozchádzali. Blix sa pretisol pomedzi priečky na plote do dvora.

„Ty sa postaráš o tú stranu domu, ja si zoberiem druhú, dobre?“ spýtal sa a ukázal prstom, čo má na mysli.

„Ty chceš ísť fakt dnu?“ namietol Fosse.

„Susedia počuli výstrel,“ odpovedal Blix. „V dome by mohlo byť dieťa.“

„A čo tvoja vlastná bezpečnosť?“ zaprotestoval Fosse a odrapkal mantru, ktorú im opakovali na policajnej akadémii. „Treba počkať na posily.“

Blix tú poučku poznal. V takejto situácii bolo najlepšie pozorovať dané miesto a čakať na kolegov. Ale tu nešlo o žiadne zadanie, ktoré mali vyriešiť v učebni. Toto bola realita.

„Posily sem dorazia možno o desať minút,“ trval na svojom. „Nevieme, či tých desať minút máme.“

Vrátil sa k autu, otvoril batožinový priestor, odomkol sejf so zbraňou a nabil služobnú pištoľ šiestimi nábojmi.

„Teraz vážne, musíme...“

„Pomôcť tomu decku,“ prerušil ho Blix a prešiel okolo kolegu. „Ak je teda v dome.“

Zastal pred vchodovými dverami a pokúsil sa nahliadnuť dovnútra cez hrubé sklo na okne, ktoré siahalo od kľučky až po vrch dverí. Nič nevidel.

Otočil sa k Fossemu.

„To tam budeš len tak stáť?“

Fosse preniesol váhu z jednej nohy na druhú.

„Vôbec sa mi to nepáči,“ zašomral.

„Ani mne,“ súhlasil s ním Blix. „Ale niečo spraviť musíme.“

Zamieril k pravej strane domu, postavil sa na špičky, chcel nazrieť dnu cez okno. Bolo privysoko. Pokračoval do malej záhrady, kde sa ešte kopil sneh. Všimol si riedke hnedé kríky. Zhrdzavený stojan na hojdačku a rozpadávajúcu sa verandu. Záhradné kreslá s vankúšmi. Prázdne fľaše od piva vedľa nich. Preplnený popolník, z ktorého vypadávali ohorky.

Blix obozretne našlapoval, vedel, že zvuk krokov by mohol prezradiť jeho pozíciu. Okná na obývačke boli veľké. Odrážalo sa od nich svetlo, zrejme by bolo problematické nazrieť dnu, navyše by ho ten vnútri okamžite zazrel.

Otočil sa a zamieril k hlavnému vchodu. Fosse sa vrátil do auta. Hovoril s operačným dôstojníkom v centrále. Blix si vopchal do ucha štuplík handsfree-slúchadla a zachytil, že najbližšia hliadka je dvanásť minút od nich. Stisol kľučku.

Dvere zavrzgali, nebolo zamknuté. Blix ich otvoril a vkročil dnu. Zastal. Počúval. Nič nepočul.

Alebo predsa?

Zdalo sa mu, že sa odkiaľsi z domu ozvalo vzlykanie. Smrknutie. Nieкто povedal *pst*.

So zdvihnutou zbraňou kráčal pomaly ďalej. Dvere nechal otvorené, dúfal, že Fosse ho bude nasledovať.

Parkety zapraskali. Nazrel do najbližšej miestnosti a rýchlo hlavu opäť stiahol. Bol to záchod s malým umývadlom. Pri ďalších dverách spravil to isté. Ani tam nikto nebol. Cítil, ako sa mu chveje dych. Znovu sa započúval. Nič.

To bolo zlé znamenie.

Dvere do kuchyne boli odchýlené. Blix do nich opatrne šťuchol nohou. Aj tie vrzjali.

Nechal ich tak.

Na podlahe sa nazbierala veľká kaluž krvi. Bol ňou presiaknutý aj handrový koberec. Žena ležala na chrbte. Hlavu mala otočenú nabok a pozerala sa naňho prázdnyimi doširoka otvorenými očami.

Pregol. Cítil, ako mu niekoľkokrát zovrelo hrdlo a hrud'. Na chvíľu zadržal dych, potom natiahol pred seba ruku, v ktorej držal zbraň. Podišiel k nej bližšie, dával pozor, aby nestúpil do krvi. Sklonil sa a pokúsil sa žene nahmatať pulz. Žiaden necítil. Vstal

a ticho nahlásil do prenosnej komunikačnej jednotky, ktorú mal pripevnenú na klope:

„0-1, tu Fox 2-1 Alfa. Jedna žena je mŕtva, zastrelená. Opakujem: jedna žena, mŕtva, zastrelená.“

Z prístroja sa ozval šum. Blix prešiel okolo ženy, videl diery v jej hrudníku.

„Rozumel, 0-1.“

„Nepribližuj sa.“

Zachrípnutý a napätý hlas sa ozýval odkiaľsi zblízka. Blix zmera-vel. Vzpriamril sa, opatrne nazrel za roh, do obývačky. A tam, pred skleným stolíkom, stál muž so zbraňou v ruke. Mieril ňou na plavú hlavu dievčatka, ktoré mohlo mať nanajvýš päť rokov. Ticho plakalo. Vzlykalo. Triaslo sa.

„Nepribližuj sa,“ zopakoval muž. „Lebo strelím. Zastrelím vás oboch, teba aj ju.“

Muž agresívne mávol zbraňou smerom k dievčatku. Blix dúfal, že nevidela mŕtvu ženu.

„Pokojne,“ povedal Blix – počul, ako sa mu trasie hlas.

„Odlož zbraň,“ povedal mu muž.

„Prosím, ne...“

„Odlož zbraň, povedal som.“

Muž mohol mať tesne pred štyridsiatkou, bradatý, na hlave sa mu ježili krátke vlasy. Bol spotený. Namieril na Blixa. Ruka sa mu nezachvela. Nebol nervózny. Len zúfalý.

Dievčatko zavrelo oči. Po líkach sa mu skotúľali slzy.

„Nespravte žiadnu hlúposť,“ povedal Blix. Pokúšal sa spomenúť si na to, čo sa učili v škole, na to, čo treba v takejto situácii povedať, ako ju zvládnuť. Teraz sa v jednej takej ocitol, nenapadali mu však žiadne rozumné stratégie, ostávalo mu len improvizovať. Pokúsil sa mužovi dohovoriť, priviesť ho k rozumu.

Zišla mu na um Merete, ktorá naňho čakala doma. Nikdy sa jej nepáčilo povolanie, pre ktoré sa rozhodol. Vždy mu pripomínala hrozby, ktorým bude musieť čeliť.

Zišla mu na um Iselin. Mala len tri mesiace.

Blix sklonil zbraň.

„Ako sa voláte?“ spýtal sa a pokúsil sa ovládnuť a dýchať pokojnejšie.

Muž mu neodpovedal.

„O dve minúty bude celý dom obklúčený,“ pokračoval Blix. „Nedostanete sa odtiaľto.“

„Sú moje!“ vyhrkol muž. „Moje!“

„Áno, a chcete ich predsa vidieť vyrastať,“ prikývol Blix.

Pohľadom hľadal druhé dieťa, ale nikde ho nevidel.

„Nikto mi ich nemôže vziať,“ povedal muž. „Počujete?“

„Počujem vás, ale, prosím, nezhoršujte to ešte viac, než to už je.“

„Odložte zbraň,“ povedal muž zúfalým hlasom. „Už to viac nebudem opakovať. Vypadnite! Toto je *môj* dom!“

Blix počúval, či nezačuje sirény. Fosseho.

„Nemôžem,“ povedal Blix. Pozrel sa znovu na dievčatko a zapudil myšlienku na vlastnú dcéru. „Nemôžem odtiaľto odísť. Nie, ak...“

„Máte na to päť sekúnd,“ prerušil ho muž. Blix sa naňho pozrel. Mal na sebe biele tielko, špinavé, s flakmi od potu, spod ktorého mu na hrudi vytŕčali chlpy.“

„Prosím...“

„Päť.“

Nespraví to. Len sa vyhráža.

„Nemohli by sme si sadnúť a...“

„Štyri.“

Blix sa nadýchol. Preglgol.

„Porozprávajme sa o tom...“

„Tri.“

Blix stisol zbraň pevnejšie.

„Myslíte na svoju dcéru, na to, čo jej tým spôsobíte.“

„Dva.“

Vyzerá, akoby zošalel, pomyslel si Blix a zodvihol svoju zbraň.

„Má len... päť rokov?“

Blix položil prst na spúšť.

„Jeden.“

On to spraví, pomyslel si Blix. Do pekla, on to spraví.

A potom sa ozval výstrel.

Pri Kráľovnej ulici vytrhlo Alexandra Blixa z driemot klapotanie koľajníc pod kolesami električky. Vzpriamril sa, počúchal si tvár dľaňou a mimovoľne sa usmial na ženu, ktorá sedela oproti nemu.

V zadnej časti vozňa lomozili akísi tínedžeri. Ryšavý chlapec zamával telefónom. Štúply chlapec, rovnako starý ako on, sa pokúšal naň dosiahnuť. Zvyšok partie sa zarehotal vždy, keď sa mu to nepodarilo. Nikomu v električke to zjavne neprekázalo.

Chlapec s telefónom sa pretískal dopredu. Druhý chlapec sa predieral za ním a niečo vykrikoval, jednotlivé slová Blix nepočul, ale počul zúfalstvo v jeho hlase.

Keď okolo neho prechádzal chlapec s telefónom, vystrel ruku a rozhodným pohybom ho zastavil.

„Nasledujúca zastávka: Schweigaardova ulica,“ ozvalo sa z reproduktora. Smiech v zadnej časti vozňa stíchol.

Blix vstal, zobral mladíkovi telefón z ruky a podal ho vlastníkovi. Električka zastala na zastávke a dvere sa otvorili.

„Tu musíš vystúpiť,“ povedal ryšavému chlapcovi.

„Nie, ja...“

„Tu musíš vystúpiť,“ skočil mu Blix do reči a posotil ho k dverám. Chlapec zarazene vystúpil. Dvere sa zatvorili. Koľajnice zaškrípali. Blix sa chytil tyče a stál, až kým nedorazili k ďalšej zastávke. Keď vystupoval, žena sediaca oproti sa naňho usmiala.

Vo vzduchu už bolo cítiť zimu. Blix si pritiahol bundu tesnejšie ku krku a zamieril k policajnej budove. Vytiahol svoju prístupovú kartu, vyťukal kód a výťahom sa odviezol na piate poschodie. Nepripravil sa pri žiadnom kolegovi. Nalial si kávu a zamieril k svojmu stolu celkom v rohu priestrannej open space kancelárie.

Zatiaľ nikto nedorazil. Po štyridsiatke sa začal Blix zobúdzťať skôr, než zazvonil budík. V byte si nemal čím zaplniť čas a na oddelení bola aspoň káva.

Prehodil si bundu cez operadlo, poskladal štyri taniere z kantíny jeden na druhý a odložil ich na vedľajší stôl. Srkol si kávy, prihlásil sa do počítača a čakal, kým sa načíta.

Stalo sa to preňho akýmsi rituálom. Každé ráno si pozrel webovú stránku *Zaslúženého víťaza*. Tváre väčšiny kandidátov boli prečiarknuté. Ostávali len štyria.

Jedna z nich bola Iselin.

Na oddelení o tom vedeli, ale nikto o tom nehovoril. Aspoň teda nie s ním.

Vôbec nesúhlasil s tým, aby sa prihlásila do šou, hoci vtedy vlastne ani netušil, o čo v nej ide. Chcel, aby si našla prácu alebo začala študovať. Pohádali sa a Iselin mu dala jasne najavo, že si nepravje, aby chodil počas priameho prenosu do štúdia.

Odvtedy sa spolu nerozprávali.

Klikol na jej meno a zistil, že ešte stále spí. Kamera bola v nočnom režime, obraz bol zelenkastý, nekонтрастný, ale všimol si, že sa v noci odkopala.

Akýmsi zvláštnym spôsobom sa jej cítil teraz viac na blízku ako za posledné roky – takto, prostredníctvom objektívu kamery.

Počas prvých týždňov vysielania mu to vadilo a bol rád, že používa Meretino priezvisko. Ale nedávno začal byť hrdý, že Iselin je jednou z kandidátov, ktorí mohli získať miliónovú prémiiu.

Klikol na komentáre. Zvyčajná špina. Pred tým ju vystríhal. Diváci komentovali jej výzor, ako sa správala alebo čo povedala. Väčšina príspevkov bola negatívna, ale boli aj takí, ktorí jej fandili a pripísali zopár povzbudzujúcich slov.

Strhol sa, pri jeho stole zastal Gard Fosse so zakladačom pod pazuchou. Ani si ho nevšimol prichádzať.

„Trochu privčas na porno, nie?“ zadrapi doňho a zasmial sa.

Blix zodvihol zrak, prepol na trestný register a chytil do ruky papierový pohár s kávou.

„Dobré ráno, šéfe,“ povedal a nebol si istý, či počut v jeho hlase iróniiu.

„Chcem, aby si sa ujal tej novej,“ pokračoval Fosse teraz už oficiálnejším tónom.

„Ja?“ zaprotestoval Blix.

„Dorazí o deviatej,“ odpovedal Fosse. Spočinul pohľadom na kope špinavých tanierov na prázdnom stole vedľa Blixa. Tým mu chcel zrejme naznačiť, že to bude odteraz jej miesto.

Blix začal triediť papiere pohodené na stole, a keď Fosse otvoril zložku, ktorú doteraz stískal pod pazuchou, znovu sa naňho pozrel.

„Sofia Kovicová, dvadsaťšesť rokov,“ prečítal. „Polovičná Chorvátka. Pred piatimi rokmi skončila policajnú akadémiu ako jedna z najlepších študentov v ročníku. Dva roky si odkrútila v Majorstuenene a tri na odbore poriadkovej polície.“

Blix neochotne zobral do ruky papier z personálneho oddelenia.

„To nám ju prideliť na základe nejakých kvót alebo čo?“ zaujímalo ho.

„Má najlepšiu kvalifikáciu zo všetkých uchádzačov,“ vyhlásil Fosse. „Počítam s tým, že sa o ňu postaráš.“

Kancelária sa zaplnila ľuďmi, prichádzali ďalší vyšetrovatelia a sadali si za stoly.

„A ešte niečo,“ pokračoval Fosse a zalistoval v zakladači. „Napísal som ťa na štvrtok na strelnicu.“

„Dobre,“ zamrmlal Blix.

„Už sa to nedá odkladať,“ vysvetľoval mu. „Budúci týždeň máš previerky.“

„Veď som povedal, že dobre.“

Fosse ho ešte chvíľu sledoval, potom sa otočil a zamieril do svojej veľkej kancelárie.

Blix sa za ním zahľadel. Napadlo mu, akými odlišnými cestami sa vybrali. Kedysi chodili spolu do akadémie, ako pochádzkari sedávali v jednom aute. Kedysi boli najlepší priatelia.

Nedokázal zastaviť ten film vo vlastnej hlave. Výjazd do Teisenu. Majáky. Sirény. To, čo nasledovalo. Všetko, čo sa odvtedy pokazilo.

2

Emma Rammová odomkla dvere, vošla dnu, nechala stáť bicykel na chodbe a vyzula sa. Spravila niekoľko zhybov a potom si napustila do pohára vodu. Kým pila, preklikávala sa cez stránky s novinkami zo života amerických hviezdíčiek, aby zistila, či sa v noci nestalo niečo, čo by stálo za zmienku. Na TMZ našla správu o tom, že sa niekto

vlámal do domu Mariah Carey v Bel Air. People Magazine písali o hádke medzi Pink a Christinou Aguilerou – tiež niečo, čo by sa dalo použiť. Ešte rýchlo klikla na news.no, aby zistila, či umiestnili jej článok o Vendele Kirsebomovej na titulku.

Ďalší deň s ľuďmi, ktorí sa stali viac či menej oprávnené slávnymi. Ktovie, ako dlho to ešte vydrží.

Rada by sa zaoberala niečím iným. Poriadnym. Niečím, pod čo by sa mohla podpísať ako skutočná novinárka, dobrá novinárka, nielen blogerka, ktorá píše o živote populárnych osobností.

Bolo osem hodín.

Naliala do seba ďalší pohár vody a zapla televízor. Z obrazovky sa ozvala zvučka správ. Ďalší samovražedný útok v Kábule. V Malmö sa pobili nejaké gangy – niekto pri tom zahynul. Podľa najnovších štatistík stúpila nezamestnanosť v Španielsku na rekordnú úroveň. A pre hlavné mesto Nórska hlásili chladné a jasné počasie.

Emma sa ponáthovala a moderátori programu *Dobré ráno, Nórsko* privítali divákov pri ďalšom dvadsaťminútovom ľahko stráviteľnom vstupe. Jeden z nich – brčkavý muž s okrúhrou tvárou a okuliarmi – sa nepokojne mrvil na stoličke a nakláňal sa dopredu. Rýchlo sa pozrel na kolegyňu, popravil si okuliare a vyhlásil: „Milí diváci, o tomto by sme sa vlastne teraz mali rozprávať.“

Ukázal do kamery knihu, ktorú Emma okamžite spoznala. *Vždy číslo jeden* od Sonje Nordströmovej. „Zdá sa však, že autorka sa trochu oneskorila. Zatiaľ sa jej nepodarilo doraziť k nám do štúdia.“

Emma sa usmiala. Typická Nordströmová, vždy robila len to, čo jej vyhovovalo. Anita Grønvoldová, Emmina šéfka z news.no, nehovorila o nej len tak pre nič za nič ako o supermrche.

„Takže na ňu ešte chvíľu počkáme a potom sa spolu porozprávame o autobiografii, o ktorej sa hovorilo ešte pred jej vydaním – aj keď nikto v podstate netušil, čo všetko sa Nordströmová rozhodla zverejniť.“

Na obrazovke sa objavila jeho kolegyňa s dlhými plavými vlasmi, ktorá mala nehanebne dobrú náladu na to, koľko bolo hodín.

„Veru tak, obsah knihy vydavateľstvo tajilo,“ vyhlásila veselo a vyhládala pohľadom tú správnu kameru. „Sonja Nordströmová žila

zaujímavý život, o tom niet pochýb. Vyhrala všetko, čo sa dá vyhrať, ak sa venujete... tomu, čomu sa venuje ona.“

Emma pohrdavo zamľaskala, bolo zrejmé, že moderátorka sa na vstup nepripravila. Hodila do seba ďalší pohár vody. „Sonja Nordstrømová dnes navyše oslavuje svoje päťdesiate narodeniny,“ pripomenul divákovi moderátor. „Jej kniha vznikla práve vďaka tomu.“

„Môžeme len dúfať, že sa tu napokon ukáže,“ uzavrela to jeho dobre naladená kolegyňa a prehnane milo sa usmiala. „Zatiaľ prítvime v štúdiu Pettera Due-Eriksena.“

Na obrazovke sa objavil podsaditý muž, päťdesiatnik. Sadol si a na trochu pritesnú košelu mu priplí mikrofón. „Ste producentom populárnej šou – *Zaslúženého víťaza*. Chýli sa ku koncu. Už ostali v hre len štyria kandidáti a dnes večer jedného z nich vylúčia.“

„Áno, začína to byť naozaj zaujímavé.“

Emma stíšila zvuk a vyzliekla si teplákovú bundu. Písala o novej reality šou takmer každý deň a mala jej plné zuby. Due-Eriksen vlastne neprišiel s ničím novým. Zavrel desať ľudí do domu s kamerami – to bolo všetko.

Zobrala do ruky mobil a uvažovala, či zavolá Nordstrømovej, ale napokon sa rozhodla, že to radšej nechá tak. Supermrcha by jej nezodvihla, bolo privčas. Navyše sa mala Emma o hodinu stretnúť s jej vydavateľom.

Vyzliekla sa, zamierila do kúpeľne a zamkla sa v nej napriek tomu, že bývala sama.

3

Vydavateľstvo Soleane sídlilo na Ulici Kristiana Augusta oproti kaviarni Café Amsterdam. Nad vchod neumiestnili žiaden veľký výrazný nápis informujúci o tejto skutočnosti, na dverách bola len nenápadná menovka, pod ktorou bolo uvedené, kedy je ich možné zastihnúť: od deviatej hodiny ráno.

Emma sa pozrela na hodinky na mobile a poslala šéfovi vydavateľstva esemesku. Napísala mu, že ho čaká, ako sa dohodli – vonku.

O dve minúty vyšiel na ulicu šesťdesiatnik s výraznou nadváhou. V jednej ruke držal výtlačok *Vždy číslo jeden* a v druhej mobil. Uvedomila si, že má pred sebou Amunda Zimmera.

„Emma?“ spýtal sa jej.

Prikývla.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa jej a zamával mobilom, akoby chcel vysvetliť, prečo mešká.

„To je v poriadku,“ uistila ho Emma. „Som rada, že mi ju dáte ešte predtým, ako sa dostane do obchodov.“

„Tu,“ povedal Zimmer a podal jej knihu. „Napíšte o nej niečo pekné.“

Chystal sa otočiť a vrátiť sa do kancelárie.

„Viete, čo má dnes v pláne?“ spýtala sa Emma.

Ukázala na fotku Sonje Nordstrømovej na titulke knihy. Zdalo sa jej, že Zimmer túto otázku čakal a aj to, že mu nie je príjemná. Akoby dúfal, že sa ho na to predsa len nespýta. Prihľadil si riedke plavé vlasy a vystrúhal grimasu. Vtom mu zavibroval mobil. Rýchlo sa naň pozrel a vyhlásil:

„Nie.“

„Nie?“

Pokrútil hlavou.

„Takže netušíte, prečo sa dnes ráno neukázala v *Dobré ráno, Nórsko*...“

„Nie. Ešte sa mi ju nepodarilo zastihnúť.“

„Je to... normálne, že takto nedodrží termín?“

Zimmer mykol plecom.

„Sonja Nordstrømová sa vždy správala ako primadona,“ povedal, „ale v podstate sa viem vyjadriť len k tomu, ako sa stavala k termínom, ktoré sme si s ňou dohodli *my*, a k tým pristupovala stopercentne profesionálne. Je to teda trochu... čudné... že dnes neprišla do štúdia. Nie je ten typ, čo zaspí.“

Zimmerovi začal zvoníť mobil, pozrel sa naň, ale hovor neprijal.

„Čo ste dnes pre ňu naplánovali?“

„No...“ začal roztržite. „Vlastne všetko. Ráno – televízia. Predpoludním – rozhlas. O dvanástej tlačovka, tu,“ ukázal palcom za svoj chrbát,

„... účasť potvrdili takmer všetky noviny. A potom popoludní alebo večer sa iste ešte ohlási niekto z rozhlasu a televízie, ako ich dobre poznám, hoci nedali o sebe vedieť vopred. Požiadali sme ju, aby to dnes nejako vydržala, a ona s tým súhlasila, bola na to pripravená.“

Mobil mu prestal vibrovať.

„Určite sa napokon ukáže,“ poznamenala Emma.

„Ale áno,“ usmial sa Zimmer. „Určite.“

Znovu mu začal zvoniť mobil.

„Musím bežať. Toto...“

Zamával mobilom.

„Vďaka za knihu,“ povedala Emma. „Už sa na ňu teším.“

„Rado sa stalo.“

Zimmer vošiel dnu a súčasne si priložil k uchu telefón. Emma uvažovala. Potom vyhľadala v zozname číslo Sonje Nordstrømovej a zavolała jej.

„*Ahojte, dovolali ste sa Sonji Nordstrømovej. Práve nemôžem...*“

Emma zrušila hovor a zamyslela sa. Zamieriť do obľúbenej kaviarne a pustiť sa do čítania alebo...

Okolo nej prešla hrkotajúca električka. Číslo 18. Tá ide do Ekebergu. Tam býva Sonja Nordstrømová. Rozbehla sa a pri budove súdu ju dohonila.

4

Blix zahryzol do pera a tenký plast pod jeho zubami praskol. Oprel sa dozadu a zahľadel sa na druhý koniec miestnosti, na Garda Fosseho a novú vyšetrovatelku. Predstavoval ju práve Tine Abelvikovej a Nicolaiovi Wibemu – služobne najstarším vyšetrovateľom na oddelení.

Pre Blixa bolo záhadou, ako sa Fossemu podarilo prepracovať na špičku vo vyšetrovaní násilnej trestnej činnosti napriek tomu, že nemal v tele jediný vyšetrovateľský gén. Alebo, pomyslel si, a vyplul kúsok plastu, možno práve preto sa dostal tak vysoko.

Balkánsky pôvod Sofie Kovicovej bol neprehliadnuteľný. Mala polodlhé hnedé vlasy, tmavé oči a pleť o pár tónov tmavšiu než os-

tatní vyšetřovatelia na oddelení. Pred desiatimi rokmi by ju neboli prijali na policajnú akadémiu – nesplnila by podmienku minimálnej požadovanej výšky.

Fosse ukázal na Blixa. Kovicová pohodila hlavou, aby si odhnrnula vlasy z tváre, a zamierili k jeho stolu. Blix odložil pero, rýchlo vyplul plastové odrobinky, ktoré sa mu prilepili na jazyk, vstal a podal jej ruku.

Vymenili si niekoľko povinných zdvorilostných fráz. Sofia Kovicová sa usmiala. Biele zuby jej zasvietili medzi perami.

„Počula som... o vás,“ vyhlásila.

Blix s ničím iným ani nepočítal. Teisenská epizóda spred devätnástich rokov bola na policajnej akadémii súčasťou učebných osnov. Už dávno. Dokonca dostala aj svoje meno: *Teisenská tragédia*.

„Blix vám ukáže, ako tu pracujeme,“ vysvetlil jej Fosse. „Toto bude váš stôl.“

Kovicová sa obzrela. Blix poprial Abelvikovej a Wibemu dobré ráno a presunul niekoľko fasciklov na svoju časť stola. Špinavé tanieri premiestnil na archivačnú skriňu vedľa stola.

Fosse odkračal.

„Prečo si sa rozhodla pracovať práve tu?“ spýtal sa Blix, zatiaľ čo sa snažil spraviť si aspoň aký-taký poriadok na stole.

„Tu môžem najlepšie využiť svoju kvalifikáciu,“ odpovedala pohotovo. „Robiť to, v čom som dobrá.“

„A to je?“

„Zbierať informácie, analyzovať prípady, vytvárať relevantné hypotézy, kreatívne uvažovať, spochybňovať všeobecne akceptované pravdy a nachádzať alternatívne riešenia,“ zhrnula Kovicová. „Inými slovami – vyšetřovať.“

Blix ju sledoval a pohrával sa s perom, ktoré zase zobral do ruky. Znelo to ako niečo, čo si prečítala v nejakej učebnici. Niečo, čo by zaimponovalo Fossemu.

„Bolo by fajn, keby sa ti podarilo nejaké prípady aj vyriešiť,“ poznamenal sucho a znova si vopchal pero do úst.

Kovicová položila na svoj stôl priesvitný obal, ktorý dostala na oddelení IT, a zapla počítač. Sadla si a čakala, kým sa naštartuje. Rýchlo sa pozrela na mobil a odložila ho.